

9 April Central

1

4 April 1970

Vi vågmedel ved vinduerne blærede og en
 magtig støj trængte ind i sovveselset. Vi
 havde ingen gjenboere, så gennem de tynde
 gardiner kunne vi se de sorte flyvemaskiner
 med hagekors krydse langt hen over tagene
 på husene på palmatokevej. "Nu er krigen der"
 sagde vi til hinanden, det var ikke overrask-
 ende, men ubehageligt. Jeg havde morgenvagt
 og måtte afsted oppe på centralen i gar-
 deroben stod telefonisterne rundt omkring og
 talte om de sorte flyvemaskiner, sekretæren i
 vor forening stod og morede sig med at fortælle
 at hendes lille hun havde bageffelt af flyene, og
 lo højlydt af det. Jeg blev irriteret, jeg havde
 haft flere mange bænd, og havde pjecer - illega-
 le fra Tysklands - og vidste lidt om, hvad
 der foregik, så jeg sagde - lidt arrigt - "er
 De ikke klar over, hvad der er sket, og hvad
 det betyder?" "Jo, det er som om, man skulle
 nok ikke le ad det." "Ney, vel" og så gik
 vi ned til den kolossale træthed bisættelsen
 forårsagede, og til det sabotagearbejde, der span-

h. kont. og efterhånden organiseret, opstod. —
Lær af telefonisterne afbrød konstant alle de
forbindelser typkerne havde, men blev aldrig taget i
det; engang sad jeg ved transit, der stod en for-
bindelse, tysk talende, jeg hev smønen ud, og lod
den anden sidde og gik engang imellem ind og
sagde "hallo", en stemme skreg til sidst "Wann
ist dort?" og jeg svarede "Nister NOBODY"
og fik en latterkræmpe ind i brystet — jeg
meldte linien i uordens, så da forstod de inden
brom for at finde forbindelsen, men mentoren alle-
rede på ny, for at se på, hvad der var i vejen.
Efterhånden blev typkerne bøde af det, og op-
rettede deres egen central, og vi havde 300
magistrate offiserer i telefonafdelingen men
man sagde på centralen at typkerne havde
fået at vide, at telefonisterne ville holde op at
ekspedere, hvis de viste sig på centralen. Om
der var noget om det ved jeg ikke, men der viste
sig ihvertfald aldrig nogen på centralen. —
Men i gården kunne vi risikere at passere dern.
det var da den nye central var taget i brug
at der blev bygget under overingen over Rock's

3 ledelse) en oversigtligt sted med i en af
bygningerne) over hele byen, og med elektriske
pæler der lygte når der var overfyldning af "junt-
lige" fly. — Vi kunne ikke forstå, hvorfor
det ikke var blevet sat ud af funktion, da
besættelsen kom, men kan ikke huske forklæ-
ringen. — Vi var ikke glade for at møde
"vores venner" i gården, og en dag, da Pri-
stærk præstige, og jeg gik over gården, gik
to officerer et lille stykke bag os; så var begge
to nedende, og samtalte med et rask tog
døren efter os. Vi vendte os om og så dem efter
dem, for at se hvordan de tog det, men de lod
muntret over os. De kunne selvfølgelig være
foraktet på tyskere, men det havde vi slet ikke
at se i sådan et øjeblik. —

Erindringer – 9. april på Centralen

Vi vågnede ved vinduerne klirrede og en mægtig støj trængte ind i soveværelset. Vi havde ingen genboer, så gennem tynde gardiner kunne vi se de sorte flyvemaskiner med hagekors, krydse lavt hen over tagene på husene på Palnatokesvej. "Nu er krigen der" sagde vi til hinanden, det var ikke overraskende, men uhyggeligt. Jeg havde morgenvagt og måtte af sted. Oppe på centralen i garderoben stod telefonisterne rundt omkring og talte om de sorte flyvemaskiner, sekretæren i vor forening stod og morede sig med at fortælle at hendes lille hund havde bjæffet af flyverne, og lo højlydt af det. Jeg blev irriteret, jeg havde haft flygtninge boende, og havde pjecer – illegale – fra Tyskland – og vidste lidt om, hvad der foregik, så jeg sagde – lidt arrigt – "er De ikke klar over, hvad der er sket, og hvad det betyder?" "Jo, det er sandt, man skulle nok ikke le ad det." "Nej, vel", og så gik vi ned til den kolossale travlhed besættelsen forårsagede, og til det sabotagearbejde, der spontant, og efterhånden organiseret, opstod.

En af telefonisterne afbrød konstant alle de forbindelser tyskerne havde, hun blev aldrig taget i det; engang sad jeg ved transit, der stod en forbindelse, tysktalende, jeg hev snøren ud, og lod den anden sidde og gik engang imellem ind og sagde "hello", en stemme skreg til sidst "Wem ist dort?" og jeg svarede "Mister nobody", og fik en latterkaskade ind i øret. Jeg meldte linjen i uorden, så da forstanderinden kom for at finde forbindelsen, var montøren allerede på vej, for at se på, hvad der var i vejen.

Efterhånden blev tyskerne kede af det, og oprettede deres egen central, og vi havde også nazistiske officerer i telefonbygningen, men man sagde på centralen, at tyskerne havde fået at vide, at telefonisterne ville holde op med at ekspedere, hvis de viste sig på centralen. Om der var noget om det ved jeg ikke, men der viste sig i hvert fald aldrig nogen på centralen. Men i gården kunne vi risikere at passere dem. Det var da den ny central blev taget i brug, at der blev bygget (under overingeniør Kocks ledelse) en oversigt (et sted nede i en af bygningerne) over hele Fyn, og med elektriske pærer, der lyste, når der var en overflyvning af "fjendtlige" fly. Vi kunne ikke forstå, hvorfor det ikke var blevet sat ud af funktion, da besættelsen kom, men kan ikke huske forklaringen.

Vi var ikke glade for at møde "vores venner" i gården og en dag, da Reistrup fra Stige og jeg gik over gården, gik to officerer et lille stykke bag os; vi var begge to rasende, og smækkede med et rask tag døren efter os. Vi vendte os om og skævede efter dem, for at se hvordan de tog det, men de lo

muntert over os. Der kunne selvfølgelig være forskel på tyskerne, men det havde vi svært ved at se i sådan et øjeblik.